

Arrest

nr. 338 349 van 19 december 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruviaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Mr. E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker), die verklaart over zowel de Colombiaanse als de Peruviaanse nationaliteit te beschikken, kwam volgens haar verklaringen op 12 februari 2025 aan in België en diende op 20 februari 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 6 maart 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 9 mei 2025 wordt verzoeker gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 12 juni 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en

tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bezit de Peruviaanse en Colombiaanse nationaliteit. U bent geboren op 10 juni 1964 in Ventanilla Peru, waar u tot in 1983 gewoond heeft. Nadien heeft u nog drie jaar in de regio van Tumbes gewoond. In 1986 verhuisde u naar Colombia waar u verbleef in Cartagene de Indias. U deed verschillende jobs, waaronder journalist, en reisde veel.

In 2001, 2002 of 2003 vertrokken enkele van uw vrienden naar de Verenigde Staten. U hoorde niets meer van hen, dus u kwam tot de conclusie dat ze verdwenen waren. Er was ook een meisje op het eiland Rapatoeka, dat contact met u opnam en uw hulp vroeg. U had veel contacten dus u infiltreerde in een mensensmokkelnetwerk om te ontdekken wat er aan de hand was. U bent er achter gekomen dat de burgerpolitie in Colombia, DAS, betrokken was bij dit smokkelnetwerk. U heeft zowel uw vrienden als het meisje gered en veilig naar Peru gebracht. Zij hebben klacht ingediend in Colombia. Ten gevolge van deze klacht werd u in Colombia bedreigd en werd uw huis beschoten. U had ondertussen vijf kinderen, C. P. (...), J. P. (...), E. B. (...), S. P. (...) en K. P. (...), die u naar Peru bracht, waarop u zelf naar Chili vluchtte om asiel aan te vragen.

In 2006 vroeg u in Chili asiel aan en hebben ze u een vorm van bescherming toegekend. U verklaart dat er hierna niets meer gebeurd is. U had al dochters gekregen in Chili, nl. Angelina Paola en Alison Paola, waardoor de overheid u heeft aangeraden afstand te doen van uw asielaanvraag en een verblijfsstatus te verkrijgen door uw dochters. U heeft een verblijfsstatus in Chili ontvangen, die u ook behoudt zolang u maar één keer per jaar of één keer per twee jaar terug naar Chili gaat om deze te verlengen.

In 2014 keerde u terug naar Peru om uw familie te bezoeken en werd u bedreigd met de dood door een belager met een geweer. U ging aangifte doen maar de politie wou uw klacht niet aannemen dus u besloot terug te keren naar Chili. Vanaf 2014 vond een grote exodus plaats van Venezolanen naar Chili, waardoor ook veel gevaarlijke mensen het land binnenkwamen. Vanaf 2020 en 2021 waren er erg veel migranten en één van hen had u herkend als informant. U werd vastgenomen, geslagen en mishandeld. U deed in Chili in totaal drie keer aangifte bij de politie en twee keer bij de PDI, maar er werd niet naar u geluisterd. U vluchtte naar een ander deel van Chili waar u uiteindelijk in 2021 besloot om naar Spanje te gaan.

U reisde eerst via Peru om afscheid te nemen van uw dochters. U kwam aan in Spanje in 2022 en diende een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens uw verblijf in Spanje werd uw familie in Peru bedreigd en afgeperst en werd uw ouderlijk huis, waar uw dochter en haar gezin woonde, in brand gestoken. Er werd een politieonderzoek geopend. Later werd ook uw schoonbroer neergeschoten door een man op een motorfiets.

In 2022 werd uw verzoek om internationale bescherming in Spanje geweigerd. U verbleef nog tot januari 2024 in Spanje, waarna u terugkeerde naar Peru. Hier verbleef u enkele dagen ondergedoken. In deze periode hield een dronken agent een wapen tegen uw hoofd en heeft u zichzelf tegen hem moeten verdedigen. Na dit kort verblijf reisde u door naar Chili om uw verblijfsvergunning te laten verlengen. U keerde in april 2024 terug naar Spanje. Hier verbleef u opnieuw enkele maanden. U verliet Spanje omdat u ontdekte dat de mensensmokkelaar die u zocht een Spanjaard was, en u dacht in gevaar te zijn. U kwam aan in België op 12 februari 2025 en diende op 20 februari 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Peru vreest u gedood te worden door het mensensmokkelnetwerk omdat u geïnfiltrerd was in hun organisatie. U vreest daarbij ook dat de politie u niet kan helpen omdat ze corrupt zijn.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw origineel en meeste recente Peruviaans en Colombiaans paspoort, uw origineel Colombiaans rijbewijs, uw originele verblijfsvergunning uit Chili, kopieën van documenten bij de politie over het afbranden van uw huis, uw officiële identiteitskaarten uit Colombia en Peru, kopieën van uittreksels van het strafregister in Colombia en Chili, kopieën van documenten over uw tewerkstellingen en een opleiding, uw originele geboorteakte, een kopie van de identiteitskaarten van uw kinderen en een usb-stick met drie video's van een afbrandend en afgebrand huis.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling “het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft” verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van

één van de landen waarvan men de nationaliteit heeft niet heeft benut. Met andere woorden gelden in geval van dubbele nationaliteit de beide landen als land van herkomst. U bent geboren in Peru en heeft de Peruviaanse nationaliteit maar heeft tevens de Colombiaanse nationaliteit verworven tijdens uw verblijf daar. U maakte niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Peru vervolging zou dienen te vrezen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u reeds meerdere keren sinds de eerste bedreigingen die u kende in Peru (Notities persoonlijk onderhoud, d.d. 09/05/2025, p. 16) bent teruggekeerd naar Peru. U verklaarde hierover zelf dat u regelmatig terugkeerde voor het bezoeken van familie en het verlengen van uw verblijfsvergunning in Chili (CGVS, p. 7). Ook naar Chili, waar u naar eigen zeggen herkend werd door een huurmoordenaar waardoor u vluchtte naar Europa, bent u in 2024 nog teruggekeerd (CGVS, p. 17). Uw verklaringen hierover waren daarbij niet consistent, aangezien u eerst verklaarde niet meer teruggekeerd te zijn naar Peru sinds de dood van uw moeder (anno 2014) en later bleek dat u in 2024 wel nog terugkeerde (CGVS p. 6 en 10). Het feit dat u verschillende keren terug naar Peru keerde ondermijnt danig de geloofwaardigheid van de door u beweerde nood aan internationale bescherming. Daarbovenop verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook nog dat u in de toekomst zou terugkeren naar Chili om uw verblijfsvergunning te verlengen indien dit niet mogelijk zou zijn via de ambassade, omdat u "niet weet wat uw bestemming zal zijn van nu op morgen" (CGVS, p. 24). Dit getuigt echter ook niet van een oprechte vrees voor vervolging, aangezien u beweert dat u in Chili herkend werd door een van de mensensmokkelaars waarin u geïnfiltreerd was (CGVS, p. 5).

U legt voorts geen enkel (begin van) bewijs neer van uw infiltratie in de maffia in 2000-2003. Uw verklaringen hierover zijn niets meer dan blote beweringen. UNHCR zou over alle informatie beschikken maar u legde hier helemaal niets van neer (CGVS, p. 15). Uw verklaringen over uw infiltratie in de maffia in 2000-2003 kunnen dan ook niet zomaar als waar worden aangenomen.

U werd daarenboven jarenlang met rust gelaten en voerde zelfs een publieke functie uit, u werd chef-kok, behaalde twee sterren en kwam op de televisie en in de krant (CGVS, p. 10). Indien u werkelijk in het vizier stond van mensensmokkelaars en de maffia, mag verwacht worden dat zij u eerder zouden weten te vinden gelet op uw publiek optreden. Dat u zich op dergelijk publiek toneel begaf, is bovendien moeilijk in overeenstemming te brengen met een vrees dat een vrees voor de maffia.

Dat u in 2020 of 2021 vervolgens plots herkend werd door een smokkelaar (CGVS, p. 5) voor zaken die u in 2000-2003 had uitgevoerd is niet enkel weinig plausibel, u legt hier wederom geen enkel bewijs van neer hoewel u beweert dat u hier verschillende keren aangifte van wilde doen (CGVS, p. 13).

Verder verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw familie in Peru problemen kende met uw belagers. Zo verklaarde u dat uw schoonzus bedreigd en afgeperst werd (CGVS, p. 21). U legt hier echter geen enkel begin van bewijs van neer. Daarbovenop zijn uw verklaringen over deze afpersingen enorm beperkt. Zo kon u slechts stellen dat uw schoonzus u vertelde over bedreigingen en u vroeg of u daar iets mee te maken had. U stelde zelfs uitdrukkelijk niet te weten door wie uw schoonzus werd afgeperst, maar dat het wel regelmatig voorkomt in Peru bij mensen die rijk zijn en een mooi huis hebben (CGVS, p. 21), maar dat dit niet van toepassing zou zijn op uw schoonzus (CGVS, p. 22). Uit niets blijkt echter dat deze afpersing te maken heeft met de problemen die u zou hebben gekend in Colombia en Chili. Verder verklaarde u ook dat uw schoonbroer in 2023 vermoord werd door een man op een motorfiets. Gevraagd naar de reden voor deze moord, kon u alleen maar stellen dat u het niet wist (CGVS, p. 22). Daarnaast verklaarde u ook dat uw huis in Peru in brand werd gestoken, met als doel u of uw familieleden te raken (CGVS, p. 5). Hierover legt u drie video's en een kopie van een document van de politie neer. Echter, uit niets kan blijken dat dit effectief om uw huis gaat, noch wie de daders of hun motieven waren. Daarnaast verklaarde u zelf dat u geen concrete informatie heeft dat uw belagers uit Colombia en/of Chili verantwoordelijk waren voor de brand van uw huis. U vermoedt dit, omdat er aan de grens tussen Colombia en Peru veel rare mensen zitten die u gezien moeten hebben en omdat u niet kan inbeelden wie het anders gedaan zou hebben (CGVS, p. 20). U zou hierover ook informatie hebben gekregen van een vriend, al kon u dit niet concretiseren (CGVS, p. 14). Ook hierbij maakt u niet aannemelijk dat de brand in uw huis iets te maken zou hebben gehad met uw voorgehouden problemen in Colombia en/of Chili. Daarbovenop verklaarde u zelf dat u niet weet of uw familieleden zich nog hebben geïnformeerd bij de politie over de stand van zaken (CGVS, p. 20), wat een desinteresse aantoont van zowel u als uw familie. Uw dochter en haar gezin wonen daarnaast ook nog steeds op hetzelfde adres (CGVS, p. 18). U verklaarde hierover dat ze nergens anders naartoe kon gaan, maar uit uw verklaringen blijkt echter ook dat de familieleden in de omringende huizen wel verhuisd zijn (CGVS, p. 22), zonder enige verklaring te bieden waarom uw dochter niet ook kunnen verhuizen. Uit het voorgaande volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in het vizier staat van de maffia en/of mensensmokkelaars en hierdoor vervolging dient te vrezen.

Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Peru – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Peru aanwezig lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Peru sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit heeft u evenwel niet aangetoond. U

stelt dat de politie niets doet en corrupt is. U verklaarde hierbij dat de corruptie van de politie in Peru eigenlijk uw grootste probleem is (CGVS p. 14, 16, 17, 19 en 22). U verklaarde daarnaast ook dat er nog geen gevolg is gegeven aan de klacht in verband met uw huis en het onderzoek naar de dood van uw schoonbroer, naar eigen zeggen omdat hier veel tijd in kruipt omdat er deskundigen nodig zijn, maar dat er volgens u wel nog een onderzoek gaande is (CGVS, p. 20). Dit getuigt niet van onwil of corruptie langs de kant van de politie. Uit uw verklaringen blijkt daarbovenop ook dat uw familie in Peru niet op de hoogte is van uw problemen in Colombia en Chili, en dit dus ook niet hebben gemeld aan de politie, waardoor de politie nooit het volledige verhaal had om het onderzoek naar behoren uit te voeren (CGVS, p. 20). Daarnaast blijkt uit de politiedocumenten die u neerlegde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw familie ten stelligste weigerde om mee te werken aan het politieonderzoek en zelfs geen agenten toeliet op hun terrein na de brand (document 5 groene map). Nochtans bestaat de bedoeling dat het indienen van een klacht er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en de eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten en aan hen niet alle mogelijke informatie wordt gegeven over de omstandigheden waarin deze plaatsgevonden hebben, kunnen zij naar aanleiding hiervan echter geen onderzoek voeren om bewijzen te verzamelen tegen uw belagers, zelfs al had u geen informatie over hen, en tegen hen vanzelfsprekend ook niet opreden. Uit de beschikbare informatie blijkt in dit verband dat de Peruviaanse politie, in tegenstelling tot uw beweringen dat ze corrupt zijn (CGVS, p.14, 16, 17, 19, 22), haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, seksueel misbruik, moord, afpersing en andere gemeenrechtelijke feiten. De beschikbare informatie toont tevens aan dat, hoewel er hier ruimte is voor verbetering, in het geval de Peruviaanse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen. Zo worden corrupte politieagenten die betrokken zijn in criminele activiteiten, zelfs als ze een hogere functie hebben, vervolgd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat. Ten slotte moet worden opgemerkt dat enkele van uw, al dan niet verre, familieleden hoge functies bekleden in Peru. Zo verklaarde u familieleden te hebben die Generaal, Kolonel en Admiraal zijn bij de marine en zelfs een politieagent (CGVS, p. 12). Gelet op voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Peru opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationale of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Peru geweld voorkomt dat voornamelijk de vorm aanneemt van kleinschalige gemeenrechtelijke criminaliteit. Daarnaast is er sprake van geweld tegen vrouwen, het neerslaan van betogingen en sporadische confrontaties tussen de regeringstroepen en de restanten van de rebellenbeweging Lichtend Pad.

Het merendeel van de geweldincidenten in Peru vallen onder gemeenrechtelijk crimineel geweld dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Peru is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel er onder de naam het Lichtend Pad nog steeds een gewapende beweging actief is in Peru en er soms incidenten plaats vinden, is de rebellenbeweging over de jaren versnipperd geraakt en heeft ze zich voornamelijk toegelegd op drugshandel. Daarbij laten de restanten van het Lichtend Pad zich vooral opmerken door sporadische aanvallen op overheidstroepen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Peru actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen dit op allerlei wijze beïnvloeden. Aan uw identiteit en nationaliteiten wordt niet getwijfeld. De klacht en video's over het afbranden van uw huis werden hierboven reeds besproken. De uittreksels uit de strafregisters van Colombia en Chili tonen enkel aan dat u daar geen criminele feiten heeft gepleegd. De documenten met betrekking tot uw werk en opleidingen tonen slechts uw tewerkstelling aan. De identiteitskaarten van uw kinderen tonen slechts hun identiteit en jullie verwantschap aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een manifeste appreciatiefout en de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 17 en 27 van koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting bij zijn enig middel blijkt dat verzoeker tevens de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.2. Verzoeker meent dat de motieven van de bestreden beslissing niet draagkrachtig zijn en dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken. Hij wijst erop dat hij alle vragen van het CGVS heeft kunnen beantwoorden en dat hij een coherent relaas heeft uiteengezet.

Met betrekking tot het verwijt dat hij geen begin van bewijs heeft geleverd van zijn infiltratie in een netwerk van mensenhandelaars in de periode 2000-2003 citeert verzoeker paragraaf 196 uit de proceduregids van UNHCR. Vervolgens besluit hij dat *"(h)et gebrek aan bewijs (...) de verzoeker dus niet (kan) worden verweten, aangezien dit een situatie is die inherent is aan de meeste asielzoekers"*. Hij vervolgt dat hij op zijn persoonlijk onderhoud had aangegeven dat hij over kopieën van documenten beschikte, maar dat deze verloren gingen bij een brand, en dat zijn verzoek bij de Chileense autoriteiten om deze documenten opnieuw te verkrijgen, onder meer ter ondersteuning van een eerder verzoek om internationale bescherming in Spanje, werd geweigerd. Verzoeker stelt bovendien dat hij momenteel geen toegang heeft tot dergelijke stukken, nu hij in Chili geen familieleden heeft, afgezien van zijn twee minderjarige dochters die in Arica wonen.

Verzoeker benadrukt dat hij ondanks het ontbreken van bewijsstukken duidelijke, gedetailleerde en consistente verklaringen heeft afgelegd over zijn infiltratie in een netwerk van mensenhandelaars, en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Tevens voert hij aan dat de verwerende partij de door hem geschetste problemen in Colombia, Peru en Chili niet wezenlijk betwist, maar louter ongeloofwaardig acht omdat hij gedurende meerdere jaren geen problemen heeft ondervonden, hoewel hij vanwege zijn werk als kok meermaals op televisie verscheen.

Verder wijst verzoeker erop dat zijn vrees niet enkel geloofwaardig, maar ook plausibel is gelet op de huidige context in Peru, dat volgens internationale statistieken een van de hoogste misdaadcijfers ter wereld kent, en dat dit voornamelijk veroorzaakt wordt door bendes die regelmatig geweld gebruiken om geld af te persen. Door de hoge mate van corruptie in Peru zijn de nationale autoriteiten niet in staat burgers voldoende bescherming te bieden. Bovendien is er sprake van buitensporig geweld door de veiligheidsdiensten die niet aarzelen om de bevolking ernstig te mishandelen. Verzoeker verwijst naar de cijfers terug te vinden op de website van Numbeo, en citeert tevens uit een artikel van RFI getiteld: *“Au Pérou, l'État s'attaque aux gangs pour protéger les entreprises victimes d'extorsions et de violences”* van 12 oktober 2024, alsook uit een rapport van Human Rights Watch met als titel *“Pérou: Les forces de sécurité ont commis de graves abus”* van 23 april 2024. Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd dat hij reeds tevergeefs bescherming heeft gezocht bij de politie, maar daar helaas geen hulp heeft gekregen.

Verzoeker meent dat de verschillende problemen waarmee hij werd geconfronteerd niet betwistbaar zijn, en wijst erop dat uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet volgt dat het feit dat hij in het verleden werd bedreigd, een onweerlegbaar vermoeden schept dat hij opnieuw het doelwit zal worden van zijn vervolgers.

3.3. Met betrekking tot de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie voert verzoeker, onder verwijzing naar een artikel op de website van l'Écho van 3 oktober 2024, en het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken van 27 juni 2025, aan *“Op dit moment lijkt het er dat de incidentele incidenten in Peru bij de bendes geven tot ernstige redenen om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter vanwege zijn of haar aanwezigheid, een reëel risico loopt zijn of haar leven of persoon ernstig bedreigd te zien als gevolg van willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Dagelijks geweld is zeer aanwezig, zoals blijkt uit de geraadpleegde informatie. Het wijdverspreide geweld van zowel de aanwezige bendes als de Peruviaanse autoriteiten gaat door. De noodtoestand die in bepaalde Peruviaanse regio's is uitgeroepen, versterkt de vrees van de verzoeker.”* Verzoeker meent dat de gevaarlijke veiligheidssituatie in Peru erop wijst dat hij een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

3.3. Verzoeker voegt geen nieuwe stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3.4. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterste ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS.

4. Juridisch kader

4.1. Bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte '*beoordeling van feiten en omstandigheden*' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek

naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

4.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Met name wordt gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Peru aanwezige autoriteiten, en dat er voor burgers in Peru actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt

5. Beoordeling van het beroep

5.1. Ontvankelijkheid van het middel

5.1.1. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.*” Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

5.1.2. Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch licht hij nergens toe op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing worden geschonden. De Raad wijst er bovendien op dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

5.1.3. Voorts acht verzoeker artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 geschonden, doch geeft hij evenmin enige toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 1 van deze wet, dat voorziet in de definiëring van begrippen, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

5.1.4. Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. De Raad wijst er vooreerst op dat uit verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten blijkt dat hij zowel de Peruviaanse als de Colombiaanse nationaliteit bezit (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 9 mei 2025 (hierna: NPO CGVS), p. 5-6; stuk 6, ‘Documenten’, nrs. 1 en 9). Te dezen dient erop gewezen dat, zoals in de

bestreden beslissing terecht wordt gesteld, indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, de term “*het land waarvan hij de nationaliteit bezit*” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit betekent. Indien een verzoeker in een van deze landen geen vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade aantoon, dan volstaat dit om het verzoek om internationale bescherming te verwerpen.

5.2.2. Verzoeker is geboren en getogen in Peru en verhuisde in 1986 naar Colombia (NPO CGVS, p. 8 en 16). In de periode 2000–2003 zou hij aldaar een mensensmokkelnetwerk hebben geïnfiltrerd teneinde enkele van zijn vrienden, alsook een meisje dat hem om hulp had gevraagd, te redden en veilig terug naar Peru te brengen. Hierbij ontdekte verzoeker dat ook de Colombiaanse politie bij dit netwerk betrokken was (NPO CGVS, p. 12-13). Nadat een klacht was ingediend, zou verzoeker in Colombia zijn bedreigd en zou zijn woning zijn beschoten, waarna hij in 2006 naar Chili vluchtte en daar, in afwachting van een beslissing over zijn asielaanvraag op het Chileense grondgebied mocht verblijven. Na de geboorte van zijn dochters deed verzoeker afstand van zijn asielaanvraag en verkreeg hij een verblijfsstatus (NPO CGVS, p. 13 en 16). In 2014 zou verzoeker tijdens een tijdelijk verblijf in Peru opnieuw met de dood zijn bedreigd, waarna hij terugkeerde naar Chili (NPO CGVS, p. 16). Vanaf 2020–2021 zou hij ook in Chili problemen hebben ondervonden, omdat hij daar zou zijn herkend als informant, waarna verzoeker werd mishandeld (NPO CGVS, p. 13). Verzoeker zou meerdere keren aangifte hebben gedaan bij de Chileense politie en de onderzoekspolitie (PDI), maar er werd niet naar hem geluisterd omdat verzoeker geen namen kon noemen (NPO CGVS, p. 13). In 2022 reisde hij naar Spanje, waar zijn verzoek om internationale bescherming werd geweigerd. Tijdens zijn verblijf in Spanje zouden zijn familieleden in Peru zijn bedreigd en afgeperst, zou verzoekers ouderlijke woning in brand zijn gestoken en zou zijn schoonbroer zijn omgekomen bij een schietincident (NPO CGVS, p. 18-19 en 21-22). Nadat zijn verzoek om internationale bescherming in Spanje werd afgewezen, keerde verzoeker terug naar Peru om zijn papieren in orde te maken en reisde hij vervolgens door naar Chili (NPO CGVS, p. 17).

Bij terugkeer naar Peru vreest verzoeker te worden gedood door het mensensmokkelnetwerk omdat hij hun organisatie geïnfiltrerd had. Hij vreest dat hij geen bescherming kan krijgen van de Peruviaanse autoriteiten wegens corruptie.

5.2.3. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Er wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd dat het niet aannemelijk is dat verzoeker in de periode 2000-2003 geïnfiltrerd zou zijn in een mensensmokkelnetwerk en ingevolge hiervan geïnterviewd zou worden door de maffia. Zo wordt er op goede gronden gemotiveerd (i) dat verzoekers gedragingen onverenigbaar zijn met een oprechte vrees voor vervolging, daar verzoeker, ondanks zijn bewering dat hij sinds de gebeurtenissen in Peru zou worden geïnterviewd door leden van de maffia, meerdere keren vrijwillig naar Peru en Chili, alwaar hij herkend zou zijn door een lid van de maffia is teruggekeerd, waaronder nog in 2024. Bovendien waren zijn verklaringen hierover inconsistent, nu hij enerzijds stelde nooit naar Peru te zijn teruggekeerd sinds de dood van zijn moeder, maar anderzijds toelichtte dat hij in 2024 nog in Peru verbleef. Voorts wordt vastgesteld (ii) dat verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft aangebracht ter staving van zijn vermeende infiltratie in een mensensmokkelnetwerk in de periode 2000–2003, hoewel hij verklaarde dat UNHCR over zijn documenten zou beschikken. Er wordt vervolgens benadrukt dat (iii) verzoeker in Chili jarenlang ongestoord een publieke functie uitoefende als chef-kok, waarbij hij in de media verscheen, wat er op wijst dat hij niet in het vizier stond van de maffia daar deze hem gemakkelijk had kunnen opsporen. Ook de stelling (iv) dat verzoeker plots in Chili in 2020 of 2021 zou zijn herkend door een mensensmokkelaar voor feiten die in 2000-2003 hadden plaatsgevonden, wordt weinig plausibel bevonden, temeer verzoeker hiervan wederom geen enkel begin van bewijs neerlegt, ondanks zijn verklaring dat hij hiervan herhaaldelijk aangifte zou hebben willen doen. Wat betreft (v) de problemen die zijn familie in Peru (afpersing, brandstichting en de dood van een schoonbroer) zou hebben ondervonden, wordt geoordeeld dat (a) verzoeker geen stukken voorlegt die kunnen staven dat zijn schoonzus werd afgeperst, en dat hij middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt dat deze feiten verband houden zijn eigen beweerde problemen, (b) verzoekers verklaringen over de moord op zijn schoonbroer vaag blijven, daar hij geen informatie kan geven over de motieven van de dader, en (c) verzoeker niet aannemelijk maakt dat de brand in zijn ouderlijke woning verband hield met zijn voorgehouden problemen. Het CGVS acht (d) het bovendien betekenisvol dat verzoekers familieleden na de brand op hetzelfde adres bleven wonen, alsook dat verzoeker er niet van op de hoogte is of zijn familie zich nog zou hebben geïnformeerd bij de politie over de stand van zaken met betrekking tot het onderzoek naar de brand. Voorts wordt vastgesteld (vi) dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen of onvoldoende bescherming kan verkrijgen van de Peruviaanse autoriteiten. In dit verband wordt erop gewezen dat uit verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten blijkt dat (a) er wel degelijk een politieel onderzoek lopende is naar de brand in zijn woning en de dood van zijn schoonbroer, dat (b) de Peruviaanse politie niet op de hoogte werd gebracht van verzoekers problemen in Colombia en Chili, en dat (c) verzoekers familie weigert mee te werken aan het onderzoek naar de brand in zijn woning. Hierbij aansluitend wordt erop gewezen (d) dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de

politie in Peru haar taken in het algemeen naar behoren vervult en dat, in het geval de Peruviaanse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of slecht functioneren van de politie aan te klagen. De door verzoeker (vii) neergelegde documenten zijn tot slot niet van aard om een ander licht te werpen op de appreciatie van verzoekers asielrelaas.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift evenwel niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiverende elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Immers, kan verzoeker niet worden gevolgd daar waar hij stelt dat de verwerende partij de door hem geschetste problemen niet wezenlijk zou betwisten. Uit een eenvoudige lezing van bestreden beslissing blijkt immers dat uit het geheel van voormelde motieven blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dus evenmin aan de bedreigingen ten aanzien van verzoeker en zijn familieleden. Zo wordt terecht vastgesteld dat verzoeker, ondanks zijn bewering dat hij door een crimineel netwerk werd gevisieerd, meerdere malen vrijwillig is teruggekeerd naar Peru, waaronder nog in 2024 en dit nadat zijn familie er volgens zijn verklaringen werd afgeperst, beschoten en zijn woning in brand werd gestoken. Deze vrijwillige terugkeer ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging. Een coherent vluchtrelaas verandert hier niets aan. Verder blijkt dat verzoeker jarenlang ongestoord een publiek leven leidde als chef-kok in Chili, waarbij hij volgens zijn eigen verklaringen regelmatig in de media verscheen. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat dit moeilijk te verzoenen valt met zijn bewering dat hij jarenlang in het vizier zou staan van een crimineel netwerk, dat hem in dat geval zonder noemenswaardige moeite had kunnen opsporen. Bovendien wordt het terecht als weinig plausibel aangemerkt dat verzoeker pas in 2020 of 2021, en dus ruim twintig jaar na zijn vermeende infiltratie in een mensensmokkelnetwerk, plots zou zijn herkend door een smokkelaar, temeer daar verzoeker hiervan geen enkel begin van bewijs bijbrengt, ondanks zijn bewering dat hij hierover herhaaldelijk aangifte zou hebben gedaan bij de Chileense politie en de PDI.

Ook aangaande zijn beweerde infiltratie in een smokkelnetwerk waarbij tevens de Colombiaanse politie betrokken zou zijn, legt verzoeker geen enkel begin van bewijs voor. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat het ontbreken van bewijs hem niet kan worden tegengeworpen. Daar waar verzoeker citeert uit de proceduregids van UNHCR, wijst de Raad er vooreerst op dat deze proceduregids, hoewel zij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat de door hem geciteerde paragraaf uit de Proceduregids van UNHCR betrekking heeft op situaties waarin een verzoeker halsoverkop uit zijn land van herkomst vlucht, zonder de mogelijkheid te hebben persoonlijke documenten of andere bewijselementen mee te nemen. *In casu* bevindt verzoeker zich niet in een dergelijke situatie. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker gedurende meerdere decennia vrij kon reizen tussen verschillende landen, dat hij reeds in 2006 een asielprocedure heeft doorlopen in Chili en dat hij bovendien reeds jarenlang over een legale verblijfsstatus beschikt in Chili. Hij had derhalve ruimschoots de tijd en de gelegenheid om relevante documenten te bewaren, te verzamelen of te bekomen, dan wel om zijn verklaringen op enige wijze te staven.

Daarenboven heeft verzoeker zelf verklaard dat hij over documenten zou hebben beschikt met betrekking tot zijn beweerde infiltratie, doch dat deze verloren zouden zijn gegaan bij een brand, een bewering die hij echter geenszins staft. Hoe dan ook heeft verzoeker eveneens verklaard dat UNHCR over een kopie van de relevante stavingstukken zou beschikken, doch dat deze documenten ondanks zijn verzoek niet werden terugbezorgd (NPO CGVS, p. 15). Ook dit betreft evenwel een blote bewering, nu verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt waaruit blijkt dat hij UNHCR effectief heeft gecontacteerd, dan wel dat hij daadwerkelijk pogingen heeft ondernomen om deze documenten te bekomen. Daar waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift stelt dat hij momenteel geen toegang heeft tot dergelijke stukken, nu hij in Chili geen familieleden heeft, afgezien van zijn twee minderjarige dochters die in Arica wonen, merkt de Raad op dat verzoeker nochtans ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft verklaard dat zijn broer A. J. (...) eveneens in Chili verblijft (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ van 4 maart 2025, p. 10, vraag 18; NPO CGVS, p. 10-11), zodat niet kan worden ingezien waarom verzoeker volledig verstoken zou zijn van elke mogelijkheid om, via zijn broer, relevante documenten op te vragen ter staving van dit kernelement van zijn asielrelaas, dan wel van zijn bewering tot vijfmaal toe bij de Chileense autoriteiten

aangifte te hebben gedaan van zijn beweerde problemen met een lid van het smokkelnetwerk dat hem in 2020 of 2021 zou hebben mishandeld.

Gelet op het voorgaande kon de verwerende partij dan ook op goede gronden besluiten dat het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande verzoekers beweerde infiltratie in een smokkelnetwerk en de daarop volgende problemen verzoeker wel degelijk kan worden tegengeworpen.

Het louter verwijzen naar algemene informatie omtrent de aanwezigheid van georganiseerde criminele netwerken in Peru is verder niet van aard om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het - lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze gemotiveerd dat verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen of onvoldoende bescherming kan verkrijgen van de Peruviaanse autoriteiten.

De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van de voormelde wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet bijgevolg aannemelijk maken dat hij alle redelijke van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoeker *in casu* niet slaagt.

De Raad betwist niet dat het Peruviaanse rechtssysteem pijnpunten kent en dat er ruimte voor verbetering is. Zo hebben politieagenten onvoldoende middelen om criminele organisaties te bestrijden, wordt er vaak traag gereageerd en niet voldoende efficiënt onderzoek gevoerd, en is er ook in het gerechtelijk apparaat sprake van corruptie, en zijn vertragingen onder meer te wijten aan achterstand, gebrek aan personeel en inefficiëntie. Evenwel werden in de periode tussen januari en juni 2022 766 507 zaken geopend en 804 742 zaken opgelost en wordt het Grondwettelijk Hof als onafhankelijk beschouwd van de andere staatsmachten en heeft het conflicten tussen de uitvoerende en wetgevende macht opgelost, al wijzen sommige bronnen ook op onregelmatigheden in de benoeming van rechters bij het Grondwettelijk Hof. Sommige bronnen wijzen ook op een hoog niveau van straffeloosheid voor misdrijven tegen mensenrechtenverdedigers, waaronder milieuactivisten. Uit de voorliggende landeninformatie, waaronder voormeld COI-rapport "*Peru. Country Focus*" van september 2023 (p. 18-22, 25-26), blijkt evenwel niet dat er in Peru sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid van overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad stipt hierbij nog aan dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Er kan dan ook worden besloten dat de Peruviaanse autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen voldoende bescherming kunnen en willen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift met een verwijzing naar een rapport van Human Rights Watch inzake het disproportioneel optreden van de Peruviaanse autoriteiten ten aanzien van burgers die deelgenomen hebben aan de manifestaties in december 2022 tot februari 2023 geen andersluidende elementen aan die de desbetreffende pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten.

Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Peruviaanse overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoeker slaagt hier, zoals blijkt uit de pertinente motieven vervat in de bestreden beslissing, evenwel niet in. Zijn bewering dat de Peruviaanse politie niets doet en corrupt is, vindt immers geen steun in zijn eigen verklaringen, waaruit blijkt dat er wel degelijk onderzoeken werden ingesteld. Daarenboven blijkt dat verzoeker nagelaten heeft alle relevante feiten aan de politie mee te delen en dat zijn familie zelfs heeft geweigerd mee te werken aan het onderzoek naar de brand in zijn woning. Door louter de algemene situatie in zijn land van herkomst aan te

kaarten, toont verzoeker niet aan dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dat de Peruviaanse autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om hem bescherming te bieden, noch dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Peruviaanse overheid voor bescherming.

Verzoekers beroep op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden gevolgd. Dit artikel veronderstelt immers dat eerdere vervolgingsfeiten geloofwaardig worden geacht, *quod non in casu*. Daarenboven blijkt uit wat voorafgaat dat, zelfs indien enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij persoonlijk geviséerd wordt door een crimineel netwerk, *quod non*, hij geenszins aannemelijk maakt dat hij geen beroep kan doen op de in Peru aanwezige beschermingsmogelijkheden. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

5.2.4. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

5.2.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

5.2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden aangenomen.

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Peru.

5.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft en er thans niet naar wil terugkeren omwille van de problemen die hij had met een mensensmokkelnetwerk.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Peru zou hebben gekend.

5.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er ten aanzien van hem zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt het volgende uiteengezet met betrekking tot de veiligheidssituatie in Peru: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Peru geweld voorkomt dat voornamelijk de vorm aanneemt van kleinschalige gemeenrechtelijke criminaliteit. Daarnaast is er sprake van geweld tegen vrouwen, het neerslaan van betogingen en sporadische confrontaties tussen de regeringstroepen en de restanten van de rebellenbeweging Lichtend Pad.*

Het merendeel van de geweldincidenten in Peru vallen onder gemeenrechtelijk crimineel geweld dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde

reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Peru is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel er onder de naam het Lichtend Pad nog steeds een gewapende beweging actief is in Peru en er soms incidenten plaats vinden, is de rebellenbeweging over de jaren versnipperd geraakt en heeft ze zich voornamelijk toegelegd op drugshandel. Daarbij laten de restanten van het Lichtend Pad zich vooral opmerken door sporadische aanvallen op overheidstroepen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Peru actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoeker bekritiseert in het verzoekschrift de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal, maar brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop vermelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn, of dat de verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Het door verzoeker aangehaalde artikel op de website van L'Écho heeft immers betrekking op de afkondiging van de noodtoestand in maart 2024 in meerdere districten van Lima en Callao als reactie op de toename van geweld en afpersing ten aanzien van openbaarvervoerbedrijven door criminele groeperingen. Uit dit artikel kan niet blijken dat er in Peru actueel een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan de gang is waarbij er voor burgers in Peru een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven als gevolg van willekeurig geweld. Hetzelfde geldt voor het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Peru. Wat dit reisadvies betreft, kan bovendien worden opgemerkt dat dit advies bestemd is voor reislustige Belgen. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar van verzoeken om internationale bescherming.

5.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Peru een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

5.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS